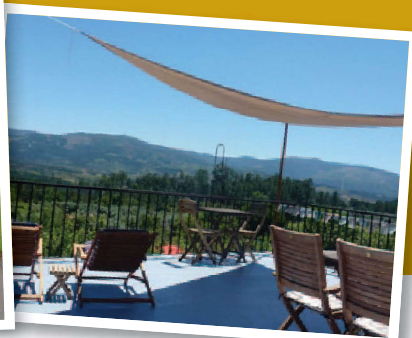

Heimwee

“Een putje en een potje”

TEKST MARLEY HEILBRON-STEEGHS

Ria (57) en Geeske (58) fietsten hun droom achterna. Die droom begint op 5 mei 2012 als ze met een uitzwaai-karavaan van familie en vrienden koers zetten richting Portugal. De een op de fiets, de ander te voet. “Eén voor één verdwenen de zwaaiers tot we na één nacht weer met z’n tweeën waren”.

Ze fietsen eerst nog een stukje om. Geeske: “Ik wilde altijd al de oude pelgrimsroute naar Santiago de Compostella afleggen.” Die pelgrimstocht werd ook een verwerkingstocht. “Door te fietsen hebben we veel tijd gehad om langzaam afscheid te nemen en ons geestelijk voor te bereiden. In ons hoofd waren we nog lang met Nederland bezig. Pas toen we andere pelgrims ontmoetten, ging de knop om. Twee maanden later kwamen we aan bij ons huis in Portugal.”

Het idee om een pension te beginnen was gaan broeien na een jaar rondreizen in Azië. Ria: “Ik was vooral degene die vrijheid wilde en niet meer wilde dealen met dat er altijd wat moet. Het ging knagen en toen we in 2010 in Portugal een pension te koop zagen staan, besloten we ervoor te gaan.” Dát pension bleek te duur, maar hun oog viel op een

betaalbare bouwval in een klein boerendorp. De renovatie bleek een “put” waar veel geld in verdween. Geeske kon vervroegd aanspraak maken op haar pensioen, waardoor ze nu een spaarpotje hebben. Ze grappen erover: “We hebben een putje en we hebben een potje.”

Het werd een prachtig pension dat ‘Guesthouse Namaste’ gedoopt werd. In 2013 ontvingen ze hun eerste gasten.

Het pension is af en loopt, maar hebben jullie nu ook de vrijheid gevonden?

Ria: “Het is best lastig om je leven opnieuw vorm te geven. Nu ik alles zelf kan uitmaken, niemand mij vertelt wat ik moet doen en ik niets écht hoeft, voelt dat helemaal niet altijd zo fijn. Ik heb het nodig om achter mijn broek aan gezeten te worden. Ik had allerlei voornemens rond sport en hobby’s, maar daar is nog niet veel van gekomen. Een dag is zo voorbij, waardoor het soms voelt alsof ik niet écht iets gedaan heb.” Op de vraag van wie dat moet, wordt het stil. “Goeie vraag”, lacht Geeske. Zij vertelt hoe hun leven is veranderd. “In dit dorp, en in Portugal in het algemeen, zijn veel minder prikkels dan in Nederland. We leven met de seizoenen. Er is altijd wat te doen in de tuin en in huis. We maken zelf brood, yoghurt, jam en zelfs limoncello. Omdat we dat ook doen voor de gasten is het extra leuk.”

Op het platteland is er weinig. Dat is voor sommigen vervelend, maar Geeske en Ria ervaren dat als rustgevend.

Ria: “In Nederland voelde ik mij verplicht met alles up-to-date te blijven. Ik wilde er altijd goed uitzien en ik kocht veel spullen die ik niet echt nodig had. Die neiging is hier vrijwel verdwenen omdat er gewoon niets is. Ik heb leren omgaan met wat ik heb.”

Kunnen jullie rondkomen van het pension?

“Strikt genomen wel. We hebben niet veel meer nodig, maar met het pensioen van Geeske hebben we meer financiële vrijheid. Zo konden we bijvoorbeeld deze winter een maandje naar Nepal.”

Tips voor mensen die ook willen?

“In Portugal is het niet zo keurig geregeld als in Nederland. Regels zijn vaak onduidelijk of verschillen per ambtenaar. Laat je Nederlandse verwachtingen los en zorg voor veel tijd, heb geduld en wees flexibel.”

En de toekomst?

“Als we hier die oudjes zien wankelen over die ongemakkelijke kinderkopjes van ongelijke straten, denken we dat we later zullen kiezen voor meer gemak. Misschien wel een huisje hier aan de kust én één in Nederland.” ■

“In Portugal zijn veel minder prikkels dan in Nederland. We leven meer met de seizoenen”

Meer info op: www.guesthousenamaste.com